

31988L0357

1988.7.4.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 172/1

A TANÁCS MÁSODIK IRÁNYELVE

(1988. június 22.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról, valamint a 73/239/EGK irányelv módosításáról

(88/357/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére és 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

az Európai Parlamenttel együttműködve ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel szükség van a belső biztosítási piac fejlesztésére és ennek a célnak az elérése érdekében kívánatos megkönnyíteni a Közösség területén székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára a szolgáltatások nyújtását a tagállamokban, ily módon lehetővé téve a biztosítottak számára, hogy ne csak a saját országukban letelepedett biztosítóintézetekhez fordulhassanak, hanem azokhoz is, amelyeknek központi irodája a Közösségben van és más tagállamokban rendelkeznek székhellyel;

mivel a Szerződés alapján bármely, a szolgáltatásnyújtás szabadságát érintő megkülönböztetés, amely olyan tényen alapul, hogy egy vállalkozás nem abban a tagállamban telepedett le, amelyben a szolgáltatást nyújtja, tilos az átmeneti időszak vége óta; mivel ez a tilalom a Közösség területén létező bármely intézmény által nyújtott szolgáltatásra érvényes, legyen az a vállalkozás központi ügyvezetés helye, képviselte, vagy egy fióktelepe;

mivel gyakorlati okokból kívánatos a szolgáltatásnyújtást mind a biztosítóintézet, mind a kockázat helyének figyelembevételével meghatározni; mivel ezért a kockázat helyének a meghatározását is el kell fogadni; mivel ezenkívül kívánatos különbséget tenni a letelepedés alapján, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján folytatott tevékenység között;

mivel a legutóbb a 87/343/EGK irányelvvel módosított ⁽⁴⁾, az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ kiegészítésre szorul, különösen a felügyeleti hatóságokra ruházott felügyelet hatáskörének és eszközeinek tisztázása érdekében; mivel a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenység megkezdésére, gyakorlására és ellenőrzésére vonatkozó egyedi rendelkezések megállapítása szintén kívánatos;

mivel azok a biztosítottak, akik, helyzetüknél, méretüknél vagy a biztosítandó kockázat természeténél fogva nem igényelnek különleges védelmet a kockázat helye szerinti államban, teljes szabadságot kell, hogy élvezzenek abban a tekintetben, hogy a lehető legszélesebb biztosítási piacot igénybe vehessék; mivel ezenkívül kívánatos a többi biztosított számára megfelelő védelmet biztosítani;

mivel a biztosítottak védelme és a versenyhelyzetet megzavaró tényezők elkerülése igazolja az első irányelvben meghatározott megfelelő eszközökkel kapcsolatos szabályok enyhítésének összehangolását;

⁽¹⁾ HL C 32., 1976.2.12., 2. o.

⁽²⁾ HL C 36., 1978.2.13., 14. o., HL C 167., 1988.6.27. és az 1988. június 15-i határozat (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁽³⁾ HL C 204., 1976.8.30., 13. o.

⁽⁴⁾ HL L 185., 1987.7.4., 72. o.

⁽⁵⁾ HL L 228., 1973.8.16., 3. o.

mivel a tagállamokban hatályban lévő, biztosítási szerződési jogot érintő rendelkezések továbbra is különböznek; mivel bizonyos esetekben, a különleges körülményeket tekintetbe vevő szabályoknak megfelelően, biztosítható a szerződésre irányadó jog megválasztásának szabadsága, mely a kockázat helye szerinti tagállamtól eltérő tagállam joga lehet;

mivel ennek az irányelvnek a hatálya kiterjed a kötelező biztosításra, de meg kell követelnie, hogy az ilyen biztosításokra vonatkozó szerződés összhangban legyen az ilyen biztosításokra vonatkozó különleges rendelkezésekkel, amint azt a biztosítási kötelezettséget előíró tagállam meghatározza;

mivel az első irányelvnek az állomány-átruházásra vonatkozó rendelkezéseit meg kell erősíteni és ki kell egészíteni a kimondottan olyan szerződési állománynak egy másik vállalkozásra történő átruházására vonatkozó rendelkezésekkel, amelyeket szolgáltatásnyújtás céljából kötöttek;

mivel a szolgáltatásnyújtás szabadságát különösen érintő rendelkezések hatálya nem terjed ki bizonyos kockázatokra, amelyekre vonatkozóan az említett rendelkezések jelenleg alkalmazhatatlanok a tagállamok hatóságai által elfogadott különös szabályok miatt, ezen rendelkezések természetéből és társadalmi következményeiből adódóan; mivel ezért ezeket a kivételeket újra meg kell vizsgálni, miután ez az irányelv már egy bizonyos ideje érvényben van;

mivel a biztosítottak védelme érdekében a tagállamoknak az együttműködés jelenlegi fokán lehetővé kell tenni, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján és letelepedés alapján folytatott tevékenység egyidejű végzését korlátozzák; mivel az ilyen korlátozás nem vezethető be ott, ahol a biztosítottak nem igénylik ezt a védelmet;

mivel a szabad szolgáltatásnyújtás megkezdését és folytatását olyan eljárásokhoz kell kötni, amelyek garantálják, hogy a biztosítóintézetek eleget tegyenek mind a biztosítás pénzügyi garanciáit, mind a feltételeit érintő rendelkezéseknek; mivel ezek az eljárások könnyíthetők olyan esetekben, amikor a szabad szolgáltatásnyújtás alapján végzett tevékenység azokra a biztosítottakra vonatkozik, akik helyzetüknél, méretüknél vagy a biztosítandó kockázatnál fogva nem igénylik a kockázat helye szerinti állam különleges védelmét;

mivel különleges együttműködés kezdeményezésére van szükség a szabad szolgáltatásnyújtást illetően a tagállamok illetékes felügyeleti hatóságai, valamint ezek a hatóságok és a Bizottság között; mivel rendelkezni kell egy szankcionálási rendszer kidolgozásáról is, amely akkor alkalmazandó, amikor a szolgáltatást nyújtó vállalkozás nem tesz eleget a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam rendelkezéseinek;

mivel a későbbi összehangolásig a biztosítástechnikai tartalmúak a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam felügyeletének és szabályainak vannak alárendelve, ahol az ilyen szolgáltatásnyújtás olyan kockázatokat foglal magában, amelyek tekintetében a szolgáltatásban részesülő állam különleges védelmet kíván nyújtani a biztosítottaknak; mivel azonban, ha a biztosítottak ilyen

védelmére való igény nem megalapozott, a biztosítástechnikai tartalmúak továbbra is azon tagállam szabályainak és felügyeletének vannak alárendelve, amelyben a biztosító székhelye található;

mivel egyes tagállamok a biztosítási ügyleteket semmilyen közvetett adózásnak nem vetik alá, míg a többség különleges adókat és egyéb hozzájárulási formákat alkalmaz, beleértve a kompenzációs testületeknek szánt pótdíjakat; mivel ezeknek az adóknak és hozzájárulásoknak a szerkezete és mértéke jelentős mértékben eltér a tagállamokban, amelyekben alkalmazzák őket; mivel kívánatos elkerülni az olyan helyzeteket, amikor már meglévő különbségek a tagállamok között levő biztosítási szolgáltatások versenyében zavart okoznak; mivel a jövőbeli összehangolásig a kockázat helye szerinti tagállam által meghatározott adórendszer és egyéb hozzájárulási formák rendszere az ilyen kárt valószínűleg orvosolni tudja és mivel a tagállamok feladata létrehozni egy olyan módszert, amely biztosítja az ilyen adók és hozzájárulások beszedését;

mivel kívánatos megakadályozni, hogy ezen irányelv és a közösségi együttes biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1978. május 30-i 78/473/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ összehangolatlan alkalmazása minden tagállamban három különböző rendszer kialakulásához vezessen; mivel ezért az ezen irányelvben szereplő „nagykockázatokat” meghatározó szempontok meghatározzák azokat a kockázatokat is, amelyekre a közösségi együttes biztosítási megállapodások valószínűleg kiterjednek;

mivel a Szerződés 8c. cikkének értelmében kívánatos tekintetbe venni az erőfeszítés mértékét, amelyet bizonyos, a fejlődésben különbségeket mutató gazdaságoknak kell megtenniük; mivel ezért kívánatos bizonyos tagállamok számára a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó irányelv különös rendelkezéseinek fokozatos alkalmazása érdekében átmeneti intézkedéseket biztosítani,

ELFOGADTA AZ IRÁNYELVET:

I. CÍM

Általános rendelkezések

1. cikk

Az irányelv célja:

- a) a 73/239/EGK első irányelv kiegészítése;
- b) a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó különleges rendelkezések megállapítása a vállalkozások számára és az első irányelvben foglalt biztosítási ágazatokra vonatkozóan.

⁽¹⁾ HL L 151., 1978.6.7., 25. o.

2. cikk

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) „első irányelv”:

a 73/239/EGK irányelv;

b) „vállalkozás”:

– az I. és II. cím alkalmazásában:

bármely vállalkozás, amely hivatalos engedélyt kapott az első irányelv 6. vagy 23. cikkének megfelelően,

– a III. és IV. cím alkalmazásában:

bármely vállalkozás, amely hivatalos engedélyt kapott az első irányelv 6. cikkének megfelelően;

c) „telephely”:

egy vállalkozás székhelye, képviselete vagy fióktelepe, figyelembe véve a 3. cikket;

d) „a kockázat helye szerinti tagállam”:

– az a tagállam, ahol az az ingatlan található, ahol a biztosítás vagy épületekre, illetve épületekre és azok tartalmára vonatkozik, amennyiben az épület tartalmára vonatkozó kockázatra ugyanaz a biztosítási kötvény kiterjed,

– bármely típusú járműre vonatkozó biztosítás esetén a nyilvántartásba vétel helye,

– a szerződés kötésének helye szerinti tagállam, ha a legfeljebb 4 hónapos időtartamra szóló biztosítás utazási vagy üdülési kockázatra nyújt fedezetet, bármely ágazatról legyen is szó,

– az a tagállam, ahol a biztosítottnak állandó lakhelye, vagy ha a biztosított jogi személy, az a tagállam, ahol az a telephelye található, amelyre a szerződés vonatkozik, minden, az előző francia bekezdésekben kifejezetten nem tárgyalt esetben;

e) „a telephely szerinti tagállam”:

az a tagállam, ahol a kockázatot biztosító telephely található;

f) „a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam”:

az a tagállam, ahol egy másik tagállambeli telephely által biztosított kockázat felmerül.

3. cikk

Az első irányelvnek és ennek az irányelvnek az alkalmazásában egy tagállam területén bármely vállalkozás állandó jelenlétét ugyanúgy kell kezelni, mint egy képviseletet vagy fióktelepet, még akkor is, ha ez nem képviselet vagy fióktelep formájában létezik, hanem csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan személy által működtetett iroda, aki független, de állandó

felhatalmazással rendelkezik arra, hogy a vállalkozás érdekében képviselőként léphessen fel.

4. cikk

Ennek az irányelvnek és az első irányelvnek az alkalmazásában az általános és különös biztosítási feltételek nem foglalják magukba az egyedi esetben a kockázat különleges körülményeinek való megfelelés érdekében megadott sajátos feltételeket.

II. CÍM

Az első irányelvet kiegészítő rendelkezések

5. cikk

Az első irányelv 5. cikke a következő bekezdéssel egészül ki:

„d) »nagykockázatok«:

i. a melléklet A. pontjának 4., 5., 6., 7., 11. és 12. ágazataiba besorolt kockázatok;

ii. melléklet A. pontjának 14. és 15. ágazatába besorolt kockázatok, amennyiben a biztosított szakmája szerint ipari vagy kereskedelmi tevékenységet végez vagy szellemi szabadfoglalkozású és a kockázatok ehhez a tevékenységhez kapcsolódnak;

iii. a melléklet A. pontjának 8., 9., 13. és 16. ágazatába besorolt kockázatok, amennyiben a biztosított meghalad a következő három feltétel határértékei közül legalább kettőt:

első fokozat: 1992. december 31-ig;

– mérlegfőösszeg: 12,4 millió ECU,

– nettó árbevétel: 24 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 500.

második fokozat: 1993. január 1-jétől:

– mérlegfőösszeg: 6,2 millió ECU,

– nettó árbevétel: 12,8 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 250.

Ha a biztosított olyan vállalkozói csoporthoz tartozik, amely a 83/349/EGK irányelvben ⁽¹⁾ foglaltak szerint összevont éves beszámolót készít, a fent említett feltételeket az összevont beszámoló alapján kell alkalmazni.

Minden tagállam hozzáadhat az iii. alatt említett kategóriához olyan kockázatokat, amelyeket szakmai szervezetek, egyes vállalkozások vagy időszakos csoportok biztosítanak.

⁽¹⁾ HL L 193., 1983.7.18., 1. o.”

6. cikk

Az első irányelv 15. cikke (2) bekezdése első albekezdésének és 24. cikkének alkalmazása céljából, a tagállamok az irányelv I. mellékletében foglaltaknak az átszámítási szabályokat illetően eleget tesznek.

7. cikk

(1) Az ebben az irányelvben említett és a tagállamokban felmerülő kockázatokra fedezetet nyújtó biztosítási szerződésekre irányadó jog a következő rendelkezéseknek megfelelően kerül meghatározásra:

- a) Amennyiben a biztosított állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével rendelkezik a kockázat helye szerinti tagállam területén, a biztosítási szerződésre e tagállam joga irányadó. Ha azonban a tagállam joga azt megengedi, a felek egy másik állam jogát is választhatják.
- b) Amennyiben a biztosított nem rendelkezik állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével a kockázat helye szerinti tagállam területén, a biztosítás szerződő felei választhatnak, hogy a kockázat helye szerinti tagállam jogát alkalmazzák, vagy annak az országnak a jogát, amelyben a biztosított állandó lakhelye vagy a központi ügyvezetés helye található.
- c) Amennyiben a biztosított kereskedelmi, ipari tevékenységet folytat vagy szellemi szabadfoglalkozású, és amennyiben az ilyen tevékenységekhez kapcsolódó és különböző tagállamokban található két vagy több kockázatot fedez a biztosítási szerződés, a szerződésre irányadó jog megválasztásának szabadsága kiterjed azoknak a tagállamoknak és annak az országnak a jogára, amelyben a biztosított állandó lakhellyel vagy a központi ügyvezetés helyével rendelkezik.
- d) A b) és c) pont rendelkezéseinek ellenére, amikor az ezekben a pontokban említett tagállamok a szerződésre irányadó jog megválasztásában nagyobb szabadságot biztosítanak, a felek élhetnek ennek a szabadságnak az előnyével.
- e) Az a), b) és c) pont rendelkezéseinek ellenére, amikor a szerződés által biztosított kockázatok köre olyan eseményekre van korlátozva, amelyek a kockázat helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban történtek, amint azt a 2. cikk d) pontja meghatározza, a felek mindenkor választhatják ennek az államnak a jogát.
- f) Az első irányelv 5. cikke d) pontjának i. alpontjában említett kockázatokra a szerződés felei bármely jogot választhatnak.
- g) Az a tény, hogy az a) és f) pontokban említett esetekben a felek választottak egy jogot és a választás időpontjában minden egyéb, a helyzetre vonatkozó körülmény csak egyetlen tagállammal kapcsolatos, nem sértheti az adott tagállam jogának kötelező alkalmazását, vagyis azokat a rendelkezéseket,

amelyektől a tagállam joga értelmében szerződésben nem lehet eltérni.

- h) A megelőző pontban említett választást ésszerű bizonyossággal kell kifejezni vagy bemutatni a szerződés feltételein vagy az eset körülményein keresztül. Ha ez nem így történik, vagy választásra nem került sor, a szerződésre annak az országnak a joga irányadó, amellyel a fentebbi idevonatkozó pontokban szereplők közül a legszorosabb kapcsolatban van. A szerződés leválasztható részeire azonban, amelyeknek közelebbi kapcsolata van egy másik országgal azok közül, amelyek az idevonatkozó pontokban találhatók, kivételesen a másik ország joga is irányadó lehet. A szerződés megdönthető vélelem szerint legszorosabb kapcsolatban a kockázat helye szerinti tagállammal van.
- i) Amikor egy állam számos területi egységet foglal magába, amelyek mindegyike saját, a szerződéses kötelezettségekre vonatkozó jogszabályi szabályozással rendelkezik, az egyes egységek országnak tekintendők az irányelv értelmében az irányadó jog meghatározása céljából.

Egy tagállam, amelyben a különböző területi egységek saját, a szerződéses kötelezettségekre vonatkozó szabályozással rendelkeznek, nem kötelezhető arra, hogy ennek az irányelvnek a rendelkezéseit alkalmazza azokra az összeütközésekre, amelyek e területi egységek jogai között merülnek fel.

(2) Ebben a cikkben semmi nem korlátozza a fórum jogának alkalmazását, amennyiben azok kötelező érvényűek, tekintet nélkül a szerződésre egyébként irányadó jogra.

Ha egy tagállam joga úgy rendelkezik, hogy a kockázat helye szerinti tagállamnak vagy a biztosítási kötelezettséget előíró tagállam jogának a kötelező érvényű jogszabályai alkalmazhatók, akkor és annyiban, ha az adott államok jogai szerint azokat a jogszabályokat kötelezően alkalmazni kell, bármilyen legyen is a szerződésre egyébként irányadó jog.

Amikor a szerződés olyan kockázatokra nyújt fedezetet, amelyek egyenlő több tagállamban merülnek fel, ennek a bekezdésnek az alkalmazásában a szerződést úgy kell tekinteni, mint amelyik több szerződést egyesít magában, amelyek mindegyike egy-egy tagállamhoz kapcsolódik.

(3) A megelőző bekezdések figyelembevételével, a tagállamok az ezen irányelvben említett biztosítási szerződésekre nemzetközi magánjoguk szerződéses kötelezettségekre vonatkozó általános szabályait alkalmazzák.

8. cikk

(1) Az e cikkben meghatározott feltételek alapján a biztosítóintézetek ajánlatot tehetnek kötelező biztosítási szerződések kötésére, illetve megköthetik azokat ezen irányelv és az első irányelv szabályainak megfelelően.

(2) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget állapít meg, a szerződés nem elégíti ki ezt a kötelezettséget, kivéve, ha az összhangban van a tagállam által meghatározott, arra a biztosításra vonatkozó specifikus rendelkezésekkel.

(3) Amennyiben kötelező biztosítás esetén a kockázat helye szerinti tagállam joga, illetve a biztosítási kötelezettséget előíró tagállamnak a joga egymásnak ellentmond, az utóbbit kell alkalmazni.

(4) a) E bekezdés b) és c) pontjának figyelembevételével a 7. cikk (2) bekezdés harmadik albekezdését kell alkalmazni, amikor a biztosítási szerződés több tagállamban nyújt fedezetet, amelyek közül legalább az egyik előírja a biztosításkötési kötelezettséget.

b) Egy tagállam, amely az irányelvről szóló értesítés idején előírja, hogy bármely, a területén székhellyel rendelkező vállalkozás a kötelezően előírt biztosítás általános és különös feltételeire vonatkozóan jóváhagyást szerezzen, a 9. és 18. cikktől eltérően előírhatja azt is, hogy ezeket a feltételeket bármely biztosítóintézet esetében, amely a tagállam területén a 12. cikk (1) bekezdésében előírtak szerint ilyen biztosítást ajánl, jóváhagyják.

c) Egy tagállam, a 7. cikktől eltérően meghatározhatja, hogy a kötelező biztosítási szerződésre irányadó jog annak az államnak a joga legyen, amely a biztosítási kötelezettséget előírja.

d) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget ír elő, és a biztosítónak a biztosítás bármilyen jellegű megszűnéséről értesítenie kell az illetékes hatóságokat, a megszűnés a károsult harmadik személyekkel szemben csak az adott állam törvényeiben megállapított körülmények esetén érvényes.

(5) a) Minden tagállam közli a Bizottsággal, hogy a saját jogszabályai szerint mely kockázatok elleni biztosítások kötelezőek, meghatározva:

- az erre a biztosításra vonatkozó specifikus jogi rendelkezéseket,
- a biztosító által a biztosított személy részére kiállított igazolásban szereplő adatokat, amennyiben az állam bizonyítékot kér arra, hogy a biztosítási kötelezettséget teljesítették. A tagállam megkövetelheti, hogy ezek az adatok foglalják magukba a biztosító nyilatkozatát, miszerint a szerződés megfelel az adott biztosításra vonatkozó specifikus rendelkezéseknek.

b) A Bizottság az a) pontban említett adatokat az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* kihirdeti.

c) A tagállam a biztosításkötési kötelezettség teljesítésének bizonyítékeként elfogadja azt az igazolást, amelynek tartalma az a) pont második francia bekezdésében leírtaknak megfelel.

9. cikk

(1) Az első irányelv 9. cikkének és 11. cikke (1) bekezdének utolsó albekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„Az a) és b) pontban említett, az általános és különös feltételekre és a biztosítási díjak mértékére vonatkozó információk azonban nem követelhetők meg az 5. cikk d) pontjában említett kockázatok esetében.”

(2) Az első irányelv 8. cikkének (3) bekezdése és 10. cikkének (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Ez az együttműködés nem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy fenntartsanak vagy bevezessenek olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek különösen a vezetők és igazgatók szakmai képzettségére vonatkozó követelménnyel, a társasági szerződés jóváhagyásával, a biztosítási szerződések általános és különös feltételeivel, a biztosítási díjak mértékével és bármely más, a felügyelet mindennapi gyakorlatához szükséges okirattal kapcsolatosak.

Az 5. cikk d) pontjában említett kockázatokat figyelembe véve azonban a tagállamok nem állapítanak meg olyan rendelkezéseket, amelyek megkövetelik az általános és különös biztosítási feltételek, a biztosítási díjak mértékének, illetve formanyomtatványok vagy olyan egyéb nyomtatott okiratok jóváhagyását vagy rendszeres közlését, amelyeket a vállalkozás használni kíván a biztosítottakkal folytatott ügyletei során. Ezekről a feltételekről és más okiratokról csak olyan, nem rendszeres közlést kérhetnek, amely az ilyen kockázatok alkalmazásában törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel való összhang ellenőrzésének célját szolgálja, és ez az előírás nem jelenthet a vállalkozással szemben támasztott előzetes feltételt, hogy tevékenységét folytatni tudja.

Az 5. cikk d) bekezdésében említett kockázatokra való tekintettel a tagállamok nem tarthatnak fenn, vagy vezethetnek be előzetes bejelentési vagy jóváhagyatási kötelezettséget a biztosítási díjak mértékének javasolt növekedésére vonatkozóan, kivéve, ha ez az általános áellenőrzési rendszer része.

Ez az együttműködés nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a melléklet A. pontja 18. ágazatának művelésére vonatkozó engedélyt kérő vagy ilyen engedéllyel rendelkező vállalkozásokat ellenőrzés alá vonják a személyzet és felszerelés közvetlen és közvetett forrásai tekintetében, beleértve azok egészségügyi csoportjainak képzettségét és a vállalkozás rendelkezésére álló felszerelés minőségét, hogy az e biztosítási ágazatból eredő kötelezettségeknek eleget tudjanak tenni.”

10. cikk

Az első irányelv 19. cikke a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) Minden tagállam megtesz minden szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy a biztosítóintézetek felügyeletért felelős hatóságok rendelkezzenek azzal a hatáskörrel és

azokkal az eszközökkel, amelyek szükségesek a területükön letelepedett biztosítóintézetek tevékenységének felügyeletéhez, beleértve azokat a tevékenységeket, amelyek az adott területen kívül esnek, az ilyen tevékenységeket szabályozó tanácsi irányelveknek megfelelően és végrehajtásuk ellenőrzése érdekében.

Ezeknek a hatásköröknek és eszközöknek lehetővé kell tenniük a felügyeleti hatóságok számára különösen, hogy:

- részletes felméréseket végezzenek a vállalkozás helyzetére és üzletmenetének egészére vonatkozóan, többek között
- információgyűjtéssel vagy a biztosítási üzletre vonatkozó okiratok benyújtásának előírásával,
- a biztosító telephelyén végzett helyszíni vizsgálatok útján,
- a vállalkozással kapcsolatosan minden megfelelő és szükséges intézkedést meghozzanak annak biztosítása érdekében, hogy a vállalkozás tevékenysége azokkal a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel összhangban maradjon, amelyeknek a vállalkozásnak minden egyes tagállamban meg kell felelnie, különös tekintettel az üzleti tervre, amennyiben az kötelező marad, illetve hogy megakadályozhassanak vagy megszüntethessenek bármely szabálytalanságot, amely a biztosítottak érdekeit veszélyezteti,
- biztosítsák, hogy a felügyeleti hatóságok által előírt intézkedéseket végrehajtsák, amennyiben szükséges bírósági úton történő kikényszerítéssel.

A tagállamok a felügyeleti hatóságok számára azt is előírhatják, hogy a közvetítők szerződéseire vonatkozó bármely információt megszerezzenek.”

11. cikk

(1) Az első irányelv 21. cikkét el kell hagyni.

(2) Minden tagállam, a nemzeti jog által megállapított feltételek alapján a területén letelepedett vállalkozásoknak engedélyezi, hogy azon szerződéseik állományát, amelyek esetében az állam a kockázat helye szerinti állam, részben vagy egészben átruházzák egy ugyanabban a tagállamban letelepedett átvevő irodára, amennyiben annak a tagállamnak a felügyeleti hatóságai, amelyben az átvevő iroda központi ügyvezetésének helye található, igazolják, hogy az utóbbi rendelkezik a szavatoló tőke szükséges mértékével, az átruházott állományt is figyelembe véve.

(3) Minden tagállam, a nemzeti jog által megállapított feltételek alapján a területén letelepedett vállalkozásoknak engedélyezi, hogy a 12. cikk (1) bekezdésében említett körülmények között megkötött szerződéseik állományát részben vagy egészben

átruházza egy, a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamban letelepedett átvevő irodára, amennyiben annak a tagállamnak a felügyeleti hatóságai, amelynek a területén az átvevő iroda központi ügyvezetésének helye található, igazolják, hogy az utóbbi rendelkezik a szavatoló tőke szükséges mértékével, az átruházott állományt is figyelembe véve.

(4) Minden tagállam, a nemzeti jog által megállapított feltételek alapján a területén letelepedett vállalkozásoknak engedélyezi, hogy a 12. cikk (1) bekezdésében említett körülmények között megkötött szerződéseik állományát részben vagy egészben átruházzák egy ugyanabban a tagállamban letelepedett átvevő irodára, amennyiben annak a tagállamnak a felügyeleti hatóságai, amelyben az átvevő iroda központi ügyvezetésének helye található, igazolják, hogy az átvevő iroda rendelkezik a szavatoló tőke szükséges mértékével, az átruházott állományt is figyelembe véve, és amennyiben a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamban teljesíti a 13. és 16. cikk feltételeit.

(5) A (3) és (4) bekezdésben említett esetekben annak a tagállamnak a felügyeleti hatóságai, amelyben az átadó vállalkozás letelepedett, engedélyezik az átruházást, miután a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak beleegyezését megszerezték.

(6) Ha egy tagállam, a nemzeti jog által megállapított feltételek mellett engedélyezi a területén letelepedett vállalkozások számára, hogy részben vagy egészben átruházzák szerződéseik állományát a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamtól eltérő másik tagállamban letelepedett átvevő irodára, biztosítja, hogy a következő feltételek teljesüljenek:

- a tagállam felügyeleti hatóságai, amelyben az átvevő iroda központi ügyvezetésének helye található igazolják, hogy az utóbbi rendelkezik a szavatoló tőke szükséges mértékével, az átruházott állományt is figyelembe véve,
- a tagállam, amelyben az átvevő iroda székhellyel rendelkezik, beleegyezését adja,
- a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamban az átvevő iroda megfelel a 13. és 16. cikkben felsorolt feltételeknek, az adott tagállam törvényei lehetővé teszik az ilyen átruházást, és a tagállam beleegyezését adja.

(7) Az ennek a cikknek megfelelően engedélyezett átruházás kihirdetésre kerül a kockázat helye szerinti tagállamban, a nemzeti jog feltételei alapján. Az ilyen átruházás minden feltétel nélkül hatályossá válik a szerződő felekkel, biztosítottakkal és minden olyan személlyel szemben, akiknek jogai és kötelezettségei vannak az átruházott szerződésekből kifolyólag.

Ez a rendelkezés nem érinti a tagállamok jogát arra vonatkozóan, hogy a biztosítottaknak lehetőséget adjanak arra, hogy az átruházás után egy bizonyos időszakon belül élhessenek a szerződés felmondásának lehetőségével.

III. CÍM

A szolgáltatásnyújtás szabadságát érintő különös rendelkezések

12. cikk

(1) Ezt a címet akkor kell alkalmazni, amikor egy vállalkozás egy tagállamban lévő telephelyén keresztül fedez egy másik tagállamban felmerülő kockázatot a 2. cikk d) pontja értelmében; az utóbbi ennek a címnek az alkalmazásában a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam.

(2) Ez a cím nem alkalmazható olyan ügyletekre, vállalkozásokra és intézményekre, amelyekre az első irányelv nem vonatkozik, valamint azokra a kockázatokra, amelyeket azon irányelv 4. cikkében említett közjogi szabályok szerint létrejött intézmények biztosítanak.

Ez a cím nem alkalmazható olyan biztosítási szerződésekre, amelyek az első irányelv mellékletének A. pontjában, a következő pontokba sorolt kockázatokra nyújtanak fedezetet:

- 1.:
a munkahelyi balesetek tekintetében,
- 10.:
ide nem értve a fuvarozó felelősségét,
- 12.:
azon motorcsónakok és csónakok tekintetében, amelyeket az érintett tagállam, ennek az irányelvnek a kihirdetésével egy időben, ugyanolyan rendelkezések hatálya alá rendel, mint amik szárazföldi motoros járművekre vonatkoznak,
- 13.:
a nukleáris polgári jogi felelősség és a gyógyszeripari termékekkel kapcsolatos felelősség tekintetében,
- 9. és 13.:
építőipari munkák kötelező biztosítása tekintetében.

Ezeket a kivételeket a Tanács legkésőbb 1998. július 1-jéig megvizsgálja.

(3) Az első irányelv 7. cikke (2) bekezdésének c) pontjában említett összehangolás megvalósulásáig a Németországi Szövetségi Köztársaság fenntarthatja területén a szabad szolgáltatásnyújtás alapján az egészségbiztosítási ágazat más biztosítási ágazatokkal való egyidejű művelésére vonatkozó tilalmat.

13. cikk

A tagállamok jogszabályai biztosítják, hogy valamely tagállamban letelepedett vállalkozás az államon belül szolgáltatásnyújtás alapján legalább a következő kockázatokra fedezetet nyújthasson:

- az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott nagykockázatok,

- az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatoktól eltérő egyéb kockázatok, amelyek olyan ágazatokba tartoznak, amelyekre a telephelynek nincs engedélye.

14. cikk

Bármely vállalkozás, amely tervezi szolgáltatások nyújtását, először tájékoztatja annak a tagállamnak az illetékes hatóságait, amelyben a székhelye található és amennyiben szükséges, amelyben az érintett telephely található, megjelölve azt vagy azokat a tagállamokat, amelyeknek a területén a szabad szolgáltatásnyújtást tervezi és azokat a kockázatfajtákat, amelyekre biztosítási fedezetet nyújtani szándékozik.

Ezek a hatóságok előírhatják az első irányelv 9. és 11. cikkében említett információ vagy bizonyíték rendelkezésre bocsátását.

15. cikk

(1) A 16. cikk rendelkezéseinek megfelelően minden tagállam, amelynek a területén egy vállalkozás szolgáltatás nyújtását tervezi, azt közigazgatási engedély megszerzéséhez kötheti; ezért megkövetelheti, hogy a vállalkozás:

- a) bemutasson egy olyan, a székhelye helye szerinti tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott igazolást, amely igazolja, hogy a vállalkozás tevékenységei egészére nézve rendelkezik az első irányelv 16. és 17. cikkének megfelelően számított minimális szavatoló tőkével és hogy a tevékenységi engedély, az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően lehetővé teszi a vállalkozás számára, hogy a telephely tagállamán kívül is működhessen;
- b) bemutasson egy olyan, a telephely tagállamának illetékes hatóságai által kibocsátott igazolást, amelyben megjelölik azokat a biztosítási ágazatokat, amelyek gyakorlására a vállalkozás engedéllyel rendelkezik és amely igazolja, hogy ezek a hatóságok a vállalkozás szolgáltatásnyújtását nem kifogásolják;
- c) benyújtson egy olyan üzleti tervet, amely a következő adatokat tartalmazza:
 - a kockázatfajtákat, amelyekre a szolgáltatásnyújtás tagállamában a vállalkozás biztosítási fedezetet szándékozik nyújtani,
 - az ott alkalmazni szándékozott biztosítási szerződések általános és különös feltételeit,
 - a vállalkozás által elképzelt, a különböző biztosítási ágazatokra alkalmazott biztosítási díjakat,
 - azokat a formanyomtatványokat és egyéb nyomtatott okiratokat, amelyeket a vállalkozás használni kíván a biztosítottakkal folytatott ügyletei során, amennyiben ezt a letelepedett vállalkozásoktól is megkövetelik.

(2) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előírhatják, hogy az (1) bekezdés c) pontjában említett adatokat az állam hivatalos nyelvén nyújtsák be hozzájuk.

(3) A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai az (1) bekezdésben említett okiratok kézhezvételétől számítva hat hónapon belül döntenek, hogy megadják vagy visszautasítják az engedélyt annak alapján, hogy a vállalkozás által benyújtott üzleti tervben szereplő adatok megfelelnek-e az adott államban alkalmazandó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseknek.

(4) Ha a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai nem hoznak döntést a (3) bekezdésben említett határidő végéig, az engedélykérelem visszautasítottak tekintendő.

(5) Az engedély vagy az (1) bekezdés a) vagy b) pontjában említett igazolás visszautasítására vonatkozó bármilyen határozatot részletesen indokolni kell, és erről az érintett vállalkozást értesíteni kell.

(6) Minden tagállam bíróság előtti jogorvoslati jogot biztosít az engedélykérelem elutasítása, illetve az (1) bekezdés a) vagy b) pontjában említett igazolás kibocsátásának megtagadása esetére.

16. cikk

(1) Minden tagállam, amelynek területén egy vállalkozás az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatok elleni biztosításra kíván szolgáltatást nyújtani, előírhatja, hogy a vállalkozás:

- a) bemutasson egy olyan, a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott bizonyítványt, amely igazolja, hogy tevékenységének egészére nézve rendelkezik az első irányelv 16. és 17. cikkének megfelelően számított minimális szavatoló tőkével, és hogy az engedély az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően lehetővé teszi a vállalkozás számára, hogy a telephelye szerinti tagállamán kívül is működhessen;
- b) bemutasson egy olyan, a telephelye szerinti tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott bizonyítványt, amelyben megjelöli azokat a biztosítási ágazatokat, amelyek gyakorlására a vállalkozás engedéllyel rendelkezik, és amely igazolja, hogy ezek a hatóságok a vállalkozás szolgáltatásnyújtását nem kifogásolják;
- c) felsorolja azokat a kockázatformákat, amelyekre a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamban biztosítási fedezetet szándékozik nyújtani.

(2) Minden tagállam bíróság előtti jogorvoslati jogot biztosít az (1) bekezdés a) vagy b) pontjában említett bizonyítvány kibocsátásának visszautasítása esetére.

(3) A vállalkozás attól az igazolt időponttól kezdheti meg tevékenységét, amikor a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam hatóságai az (1) bekezdésben említett okiratokat megkapták.

(4) Ezt a cikket kell alkalmazni akkor is, amikor a tagállam, amelynek területén a vállalkozás az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatoktól eltérő kockázatok ellen szándékozik biztosítási fedezetet nyújtani, nem teszi a tevékenységet közigazgatási engedélyezéstől függővé.

17. cikk

(1) Amikor egy, a 14. cikkben említett vállalkozás módosítani kívánja a 15. cikk (1) bekezdésének c) pontjában vagy a 16. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett adatokat, ezeket a módosításokat a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságainak nyújtja be. Ezek a módosítások a 15. cikk (3) bekezdésében, illetve a 16. cikk (3) bekezdésében megállapított szabályoknak megfelelően lépnek hatályba.

(2) Amikor egy, a 14. cikkben említett vállalkozás az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatoktól eltérő kockázatokra is ki kívánja terjeszteni tevékenységét, a 14. és 15. cikkben meghatározott eljárást követi.

(3) Amikor egy, a 14. cikkben említett vállalkozás az első irányelv 5. cikkének d) pontjában vagy ezen irányelv 16. cikkének (4) bekezdésében említett kockázatokra is ki kívánja terjeszteni tevékenységét, a 14. és 16. cikkben meghatározott eljárást követi.

18. cikk

(1) Ez az összehangolás nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy fenntartsanak vagy bevezessenek olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek különösen az általános és különös biztosítási szerződési feltételek, a formanyomtatványok és más, a biztosítottakkal való ügyletek folyamán használt nyomtatott okiratok, a biztosítási díjak mértékének, illetve bármely más okirat jóváhagyására vonatkoznak, ha ez a felügyelet normális gyakorlásához szükséges, feltéve, hogy a telephely tagállamának szabályai nem elegendőek a szükséges védelmi szint eléréséhez és a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam követelményei ebben a tekintetben nem haladják meg a szükséges mértéket.

(2) Tekintettel azonban az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatokra, a tagállamok nem állapítanak meg olyan rendelkezéseket, amelyek előírják az általános és különös biztosítási szerződési feltételek, a biztosítási díjak mértékének, a formanyomtatványok és más, a biztosítottakkal való ügyletek során használt nyomtatott okiratok jóváhagyását, illetve rendszeres közlését. Ezekről a feltételekről és más okiratokról csak olyan, nem rendszeres közlést kérhetnek, amely az ilyen kockázatok tekintetében a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek való megfelelés ellenőrzését szolgálja, ez az előírás azonban nem jelentheti a tevékenységét folytatásának előzetes feltételét.

(3) Az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatokra való tekintettel, a tagállamok nem tarthatnak meg, vagy nem vezethetnek be előzetes közlésre vagy jóváhagyásra vonatkozó kötelezettséget a biztosítási díjak mértékének javasolt emelésére vonatkozóan, kivéve, ha ez része az általános árellenőrzési rendszernek.

19. cikk

(1) Bármely szolgáltatást nyújtó vállalkozás ennek a cikknek az alkalmazása érdekében a szolgáltatásnyújtás helye szerinti

tagállam illetékes hatóságainak benyújt minden olyan okiratot, amelyet az megkövetel, amennyiben az ott letelepedett vállalkozások is kötelesek erre.

(2) Ha egy tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy egy, a területén szolgáltatást nyújtó vállalkozás nem felel meg az adott államban hatályban lévő, rá vonatkozó jogszabályoknak, a hatóságok felszólítják az érintett vállalkozást, hogy a jogellenes helyzetet szüntesse meg.

(3) Ha az érintett vállalkozás nem teljesíti a (2) bekezdésben említett előírást, a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai a telephely szerinti tagállam illetékes hatóságait ennek megfelelően tájékoztatják. A telephely szerinti tagállam hatóságai megteszik a megfelelő intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az érintett vállalkozás megszüntesse a jogellenes helyzetet. Az intézkedések jellegéről a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságait tájékoztatják.

A szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai fordulhatnak a biztosítótársaságok székhelye szerint illetékes hatóságokhoz is, ha a szolgáltatást képviselvek vagy fióktelepek nyújtják.

(4) Ha a vállalkozás, a telephely szerinti tagállam által hozott intézkedések ellenére, vagy azért, mert ezek az intézkedések nem bizonyulnak megfelelőnek vagy hiányoznak az érintett tagállamban, folytatja a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamban hatályban lévő jogszabályok megsértését, az utóbbi tagállam, miután tájékoztatta a telephely szerinti tagállam felügyeleti hatóságait, meghozza a megfelelő intézkedéseket a további jogellenesség megakadályozása érdekében, beleértve, amennyiben ez feltétlenül szükséges, a területén szolgáltatást nyújtó vállalkozás általi további szerződéskötések megakadályozását. Az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatoktól eltérő kockázatok esetében ezek az intézkedések magukba foglalják a 15. cikkben említett engedély visszavonását. A tagállamok biztosítják, hogy területükön lehetségesek legyenek az ezekkel az intézkedésekkel kapcsolatos értesítések.

(5) Ezek a rendelkezések nem érintik a tagállamoknak a területükön elkövetett jogellenességek szankcionálására vonatkozó jogát.

(6) Ha a vállalkozás, amely a jogellenességet elkövette, a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam területén telephellyel vagy vagyonnal rendelkezik, akkor a tagállam felügyeleti hatóságai, a nemzeti jogszabályoknak megfelelően kényszerítés útján az adott jogszabálysértésre előírt közigazgatási szankciókat alkalmazhatják az adott telephelyre, illetve vagyonra vonatkozóan.

(7) A (2)–(6) bekezdés szerint foganatosított bármely intézkedésnek, amely a szolgáltatásnyújtással kapcsolatos szankciót vagy korlátozást jelent, megfelelően megalapozottnak kell lennie, és azt az érintett vállalkozás tudomására kell hozni. Ezekkel szemben abban a tagállamban, amelyben meghozatalukra sor került, biztosítani kell a bírósághoz fordulás jogát.

(8) Amennyiben az első irányelv 20. cikke alapján hoztak intézkedést, ezekről a határozatot hozó hatóság tájékoztatja a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságait és amennyiben az intézkedéseket az említett cikk (1) és (3) bekezdése alapján hozták meg, a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam megtesz minden olyan intézkedést, amely a biztosítottak érdekeinek védelmében szükséges.

Az engedélynek az első irányelv 22. cikke alapján történő visszavonása esetén a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam illetékes hatóságai erről tájékoztatást kapnak, és megtesznek minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy az érintett telephelyet megakadályozzák a további biztosítási szerződések szolgáltatásnyújtás útján történő megkötésében az adott állam területén.

(9) A Bizottság minden második évben benyújt a Tanácsnak egy jelentést, amely tagállamonként összefoglalja az olyan esetek számát és jellegét, amelyekben a 15. cikk alapján az engedélyek megtagadására került sor, vagy a (4) bekezdésnek megfelelő intézkedéseket hoztak. A tagállamok a Bizottsággal együttműködnek oly módon, hogy szolgáltatják a jelentéshez szükséges információkat.

20. cikk

Abban az esetben, ha egy biztosítóintézetet felszámolnak, a szolgáltatásnyújtás alapján megkötött szerződésekből eredő kötelezettségeket ugyanolyan módon teljesítik, mint a vállalkozás egyéb biztosítási szerződéseiből eredőket, a biztosítottak és a kedvezményezettek nemzeti hovatartozására való tekintet nélkül.

21. cikk

(1) Amikor a biztosítási ajánlatot szolgáltatásnyújtás alapján teszik meg, a biztosítottat bárminemű kötelezettség vállalását megelőzően tájékoztatni kell a tagállamról, amelyben székhely vagy az a képviselő vagy fióktelep található, amellyel a szerződést megköti.

A biztosított számára rendelkezésre bocsátott bármely okiratnak tartalmaznia kell a megelőző albekezdésben említett információt.

Az első két albekezdésben megjelölt előírás nem alkalmazható az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatokra.

(2) A szerződés vagy bármely más, fedezetet nyújtó okirat, a biztosítási ajánlattal együtt, amennyiben az kötelező érvényű az ajánlattevőre nézve, részletesen tartalmazza a fedezetet nyújtó biztosítási telephely és a székhely címét.

22. cikk

(1) Minden telephelynek tájékoztatni kell felügyeleti hatóságait a szolgáltatásnyújtás útján kötött ügyletekre vonatkozó biztosítási díjbevételről, a viszontbiztosítás levonása nélkül, tagállam és

ágazatcsoport szerinti bontásban. Az ágazatcsoportok a következőképpen kerülnek meghatározásra:

- baleset és betegség (1. és 2.),
- tűz- és egyéb vagyoni kár (8. és 9.),
- repülés, hajózás és fuvarozás (3., 4., 5., 6., 7., 11. és 12.),
- általános felelősség (13.),
- hitel és kezesség (14. és 15.),
- egyéb ágazatok (16., 17. és 18.).

Minden egyes tagállam felügyeleti hatósága továbbítja ezt az információt a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállamok felügyeleti hatóságainak.

(2) Amennyiben egy telephely egy tagállamban, az (1) bekezdés első albekezdésében említett tevékenység útján, a viszontbiztosítás levonása nélkül több mint 2 500 000 ECU értékű biztosítási díjat szed be, köteles külön biztosítástechnikai számlát vezetni, amely a 2A. vagy 2B. mellékletben felsorolt tételeket tartalmazza, az adott tagállam vonatkozásában, ágazati lebontásban.

Amennyiben azonban egy vállalkozás tagállambéli összes telephelyének figyelembevételével az (1) bekezdés első albekezdésében említett ügyletekkel kapcsolatban, a viszontbiztosítás levonása nélkül, nagyobb összegű biztosítási díjat szed be, mint 2 500 000 ECU, a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam felügyeleti hatósága kérheti a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságát, hogy a jövőben a vállalkozásnak minden egyes telephelye által az adott országban kötött ügyleteire nézve külön biztosítástechnikai számlát vezessenek.

Ezen bekezdés első vagy második albekezdésében említett biztosítási számlát a telephely tagállamának felügyeleti hatósága továbbítja a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam felügyeleti hatóságának, ez utóbbi kérésére.

23. cikk

(1) Amikor a szolgáltatásnyújtást a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam engedélyhez köti, az érintett szerződésekre vonatkozó biztosítástechnikai tartalékok összegét, a további összehangolásig, a tagállam felügyelete alatt határozzák meg, az általa megállapított szabályoknak, vagy ha ilyen szabályok nem léteznek, az adott tagállam elfogadott gyakorlatának megfelelően. Ezeknek a tartalékoknak egyenértékű és átszámítható eszközök útján történő fedezése és az eszközök lokalizációja a tagállam szabályainak vagy gyakorlatának megfelelően az adott tagállam felügyelete alatt történik.

(2) Minden egyéb esetben, a biztosítástechnikai tartalékok összegének meghatározása és azok fedezetének egyenértékű és átszámítható eszközök útján történő fedezése és az eszközök

lokalizációja a telephely szerinti tagállam felügyelete alatt történik, az általa megállapított szabályoknak vagy gyakorlatnak megfelelően.

(3) A telephely szerinti tagállam biztosítja, hogy a vállalkozás által az érintett telephelyen keresztül kötött összes szerződésre vonatkozó biztosítástechnikai tartalékok elégségesek legyenek, illetve egyenértékű és átszámítható eszközök szolgáljanak fedezetül.

(4) Az első bekezdésben említett esetben, a telephely szerinti tagállam és a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam minden olyan információt megoszt egymással, amely szükséges ahhoz, hogy az (1) és (3) bekezdésben megjelölt kötelezettségeiket teljesíteni tudják.

24. cikk

Függetlenül ettől az irányelvtől, a tagállamok felhatalmazást kapnak arra, hogy előírják a területükön szolgáltatást nyújtó vállalkozások részére, hogy ugyanazon feltételek mellett csatlakozzanak és vegyenek részt bármely olyan rendszerben, amely a biztosítási igények rendezésének garantálását célozza, a biztosítottak és a sérelmet szenvedett harmadik felek számára, mint a már letelepedett vállalkozások.

25. cikk

A későbbi harmonizáció sérelme nélkül minden, szolgáltatásnyújtás útján megkötött biztosítási szerződést kizárólag a biztosítási díjakra kivetett közvetett adóknak és közterheknek vetnek alá a 2. cikk d) pontjában meghatározott kockázat helye szerinti tagállamban, illetve Spanyolországban, a spanyol „Consortio de compensación de Seguros” számára törvényesen megállapított pótdónak, amely arra szolgál, hogy az adott tagállamban bekövetkező rendkívüli eseményekből eredő károkért nyújtott kártérítéssel kapcsolatos funkcióit ellássa.

A 2. cikk d) pont első francia bekezdésétől eltérően és ennek a cikknek az alkalmazása érdekében, a tagállam területén, egy épületben található ingóságok, kivéve a kereskedelmi forgalomban résztvevő árukat, az adott tagállamban felmerülő kockázatot jelentenek, még akkor is, ha az épületet és annak tartalmát nem ugyanaz a biztosítás fedezi.

A 7. cikk alapján meghatározott szerződésre irányadó jog nem érinti az alkalmazandó költségvetési rendelkezéseket.

Minden tagállam a területén szolgáltatást nyújtó vállalkozásokra saját nemzeti rendelkezéseit alkalmazza a jövőbeli harmonizációig, az első albekezdés szerinti közvetett adók és járulékok beszedéséhez szükséges intézkedések foganatosítása során.

26. cikk

(1) A 78/473/EGK irányelv szerinti közösségi együttes biztosítás útján biztosítható kockázatok az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatok.

(2) Ennek az irányelvnek az első irányelv 5. cikkének d) pontjában meghatározott kockázatokra vonatkozó rendelkezéseit a vezető biztosítóra kell alkalmazni.

IV. CÍM

Átmeneti szabályok

27. cikk

(1) Görögország, Írország, Spanyolország és Portugália a következő átmeneti intézkedéseket alkalmazhatja:

- i. 1992. december 31-ig minden kockázatra alkalmazhatnak az első irányelv 5. cikkének d) pontjában említett kockázatokra meghatározottól eltérő rendszert;
- ii. 1993. január 1-jétől 1994. december 31-ig, az első irányelv 5. cikke d) pontjának i. és ii. alpontjában említett kockázatokra a nagykockázatokra vonatkozó rendszert alkalmazzák, a fent említett 5. cikk d) pontjának iii. alpontjában említett kockázatokra ezek a tagállamok megállapítják az alkalmazandó küszöbértékeket;
- iii. *Spanyolország*
 - 1995. január 1-jétől 1996. december 31-ig az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában meghatározott első szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni,
 - 1997. január 1-jétől a második szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni.

Portugália, Írország és Görögország

- 1995. január 1-jétől 1998. december 31-ig az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában leírt első szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni,
- 1999. január 1-jétől a második szakasz küszöbértékeit kell alkalmazni.

1995. január 1-jétől engedélyezett eltérés csak a 8., 9., 13. és 16. ágakban felsorolt kockázatok fedező szerződésekre alkalmazható, mely kockázatok kizárólag az átmeneti intézkedésekből előnyt élvező négy tagállam közül az egyikben merülnek fel.

(2) 1994. december 31-ig ezen irányelv 26. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazható az ebben a cikkben felsorolt négy tagállamban felmerülő kockázatokra. 1995. január 1-jétől az átmeneti időszak alatt az első irányelv 5. cikke d) pontjának iii. alpontjában meghatározott, ezekben a tagállamokban felmerülő és a 78/473/EGK irányelv értelmében a közösségi együttes biztosítás

által fedezhető kockázatok azok, amelyek ezen cikk (1) bekezdésének iii. alpontjában említett küszöbértékeket meghaladják.

V. CÍM

Záró rendelkezések

28. cikk

A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek a közvetlen biztosítás Közösségen belüli felügyeletének előmozdítása érdekében.

Minden tagállam tájékoztatja a Bizottságot bármilyen jelentősebb nehézségről, amely ennek az irányelvnek az alkalmazása során felmerül, többek között, ha egy tagállamnak tudomására jut egy biztosítási üzlet rendellenes átruházása, amely a területén székhellyel rendelkező vállalkozások hátrányára és a határai közelében található fióktelepek és képviseltek előnyére történt.

A Bizottság és az érintett tagállamok illetékes hatóságai minél hamarabb megvizsgálják ezeket a nehézségeket, hogy megfelelő megoldást találjanak.

Amennyiben szükséges, a Bizottság a Tanácsnak megfelelő javaslatokat nyújt be.

29. cikk

A Bizottság a Tanácsnak rendszeresen jelentést tesz, az első jelentést 1993. július 1-jén, a szolgáltatásnyújtás szabadságának feltételei szerint lebonyolított biztosítások piacának fejlődéséről.

30. cikk

Amikor az irányelv az ECU-t említi, az minden év december 31. napjától alkalmazandó nemzeti valutában kifejezett árfolyamérték a megelőző október hónap utolsó napján érvényes érték, amelyre vonatkozóan az ECU árfolyamértékek az összes közösségi állam valutájában rendelkezésre áll.

A 76/580/EGK irányelv ⁽¹⁾ 2. cikke csak az első irányelv 3., 16. és 17. cikkére alkalmazható.

31. cikk

A Tanács, a Bizottság javaslatára, ötvenként felülvizsgálja, és ha szükséges, módosítja az ezen irányelvben ECU-ben kifejezett

⁽¹⁾ HL L 189., 1976.9.13., 13. o.

összegeket, figyelembe véve a Közösség gazdasági és pénzügyi helyzetében bekövetkezett változásokat.

32. cikk

A tagállamok módosítják nemzeti rendelkezéseiket, hogy ennek az irányelvnek az értesítésétől ⁽¹⁾ számított 18 hónapon belül megfeleljenek, és erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Az ennek a cikknek megfelelően módosított rendelkezéseket az irányelvről szóló értesítésétől számított 24 hónapon belül alkalmazni kell.

33. cikk

Az irányelvről szóló értesítését követően a tagállamok közlik a Bizottsággal azokat a főbb törvényi, rendeleti és közigazgatási

rendelkezéseiket, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

34. cikk

A mellékletek az irányelv szerves részét képezik.

35. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1988. június 22-én.a

Tanács részéről

az elnök

M. BANGEMANN

⁽¹⁾ Erről az irányelvről a tagállamokat 1988. június 30-án értesítették.

MELLÉKLET

MEGFELELTETÉSI SZABÁLYOK

Az a pénznem, amelyben a biztosító kötelezettségei fizetendők, a következő szabályoknak megfelelően kerül meghatározásra:

1. Amikor egy szerződés által biztosított fedezetet egy bizonyos pénznemben fejeznek ki, a biztosító kötelezettségei ebben a pénznemben fizetendők.
2. Amikor egy szerződés által biztosított fedezetet semmilyen pénznemben nem fejeznek ki, a biztosító kötelezettségei a kockázat helye szerinti ország pénznemében fizetendők. A biztosító azonban választhatja azt a pénznemet is, amelyben a biztosítási díjat kifejezték, amennyiben választásának alapos indoka van.
Ez előfordulhat abban az esetben, ha a szerződés megkötésének időpontjától kezdődően valószínűsíthető, hogy a kárigényt a biztosítási díj pénznemében fogják kifizetni és nem a kockázat helye szerinti ország pénznemében.
3. A tagállamok felhatalmazhatják a biztosítót annak megfontolására, hogy a fedezet pénzneme a megszerzett tapasztalatokkal összehangban használt pénznem, vagy ilyen tapasztalat hiányában a székhely szerinti ország pénzneme legyen:
 - a 4., 5., 6., 7., 11., 12. és 13. (csak gyártók felelőssége) ágazatokba besorolt kockázatokra fedezetet nyújtó szerződésekre, és
 - egyéb ágazatokba sorolt kockázatokra fedezetet nyújtó szerződésekre, amikor a kockázat jellegének megfelelően a fedezetet egy, a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől eltérő pénznemben kell nyújtani.
4. Amennyiben egy kárigényt a biztosítónak bejelentenek és az egy meghatározott, a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől eltérő, más pénznemben fizetendő, a biztosító kötelezettségei abban a bizonyos pénznemben fizetendők, és különösen abban a pénznemben, amelyben a bírósági döntés vagy a biztosító és a biztosított közötti megállapodás értelmében a biztosító a kártérítést fizetni köteles.
5. Amennyiben a kárigényt egy, a biztosító által előre ismert pénznemben állapítják meg, de amely pénznem különbözik a fenti eljárások alkalmazásából adódó pénznemtől, a biztosítók választhatják azt a pénznemet kötelezettségeik kifizetéséhez.
6. A tagállamok felhatalmazhatják a vállalkozásokat arra, hogy a biztosítástechnikai tartalékaikat ne átszámítható eszközök révén fedezzék, ha a fenti eljárások alkalmazása azt eredményezné, hogy a vállalkozás – akár a székhely, akár a fióktelep – köteles az átszámítható eszközök elvének való megfelelés érdekében az eszközeit olyan pénznemben tartani, amely az egyéb pénznemekben létező eszközeinek a 7 %-át nem haladja meg.
Ugyanakkor:
 - a) a görög drachmára, ír fontra és portugál escudóra átszámítandó biztosítástechnikai tartalékok esetében ez az összeg nem haladhatja meg:
 - az 1992. december 31-ig tartó átmeneti időszakban az 1 millió ECU-t,
 - 1993. január 1-jétől 1998. december 31-ig a 2 millió ECU-t;
 - b) a belga frankra, luxemburgi frankra és spanyol pesetára átszámítandó biztosítástechnikai tartalékok esetében ez az összeg nem haladhatja meg az 1996. december 31-ig tartó átmeneti időszakban a 2 millió ECU-t.
 Az a) és b) pontban meghatározott átmeneti időszak végétől kezdve az általános rendszert kell alkalmazni ezekre a pénznemekre is, amennyiben a Tanács másként nem rendelkezik.
7. A tagállamok úgy is dönthetnek, hogy nem írják elő a vállalkozások számára – akár a székhely, vagy a fióktelepek számára sem – az átszámítás elvének alkalmazását, amennyiben a kötelezettségek a Közösség egy tagállamának pénznemétől eltérő pénznemben fizetendők, ha az ebben a pénznemben történő befektetések szabályozottak, ha a pénznem átruházási korlátozásoknak van alávetve, vagy ha hasonló okok miatt biztosítástechnikai tartalékok fedezésére nem alkalmas.
8. A tagállamok engedélyezhetik a vállalkozások számára – a székhely vagy a fióktelepek számára, hogy ne tartsanak átszámítható eszközöket egy bizonyos pénznemben fennálló kötelezettségeik 20 %-át meg nem haladó összegének fedezetére.
Minden pénznemben létező összes eszköznek legalább meg kell egyeznie minden pénznemben fennálló összes kötelezettséggel.
9. Minden tagállam biztosíthatja, hogy amennyiben az előző eljárások alapján egy kötelezettséget egy tagállam pénznemében kifejezett eszközzel kell fedezni, ezt a követelményt akkor is teljesítettnek kell tekinteni, ha az eszközök legfeljebb 50 %-át ECU-ben fejezték ki.

2. A. MELLÉKLET

Eredmény számla

1. Összes bruttó díjbevétel
 2. Kárigények összes költsége
 3. Jutalék költségek
 4. Bruttó biztosítási eredmények
-

2. B. MELLÉKLET

Eredményszám

1. Bruttó díjbevétel az utolsó biztosítási évben
 2. Bruttó kárigények az utolsó biztosítási évben (beleértve a biztosítási év végén fennálló tartalékot)
 3. Jutalék költségek
 4. Bruttó biztosítási eredmények
-